Svatá Hora

2
2018
ročník
LV

Slavnost Korunovace • Pouť z Valle di Ledro • Arcibiskup J. Beran

Pouť z Valle di Ledro

Vigilie slavnosti Korunovace

OBSAH

Úvodník

Korunovace kdysi a dnes 3

Ze Svaté Hory

Hlavní pouť České církevní provincie 4
Proč to tak trvá? 18
Anonce na žehnání varhan 19
Noc kostelů na Svaté Hoře 20
Ledrenští na Svaté Hoře 21
Výročí požáru Svaté Hory 28
Modlitba pétépáků 31
Zakončení jubilejního Dvořákova festivalu na Svaté Hoře 31
Zprávy ze Svaté Hory 32

Z historie

Arcibiskup Josef Beran v Příbrami 12

Spiritualita

Kázání O. Krzysztofa 24

Informace

Poutní cesta z Březnice na Svatou Horu 14
Oslavy svátku sv. Víta, patrona města Březnice 16
Ze Svaté Hory „na otočku“ do Dobré Vody 17
Exercicie, poutě 33
Pravidelné bohoslužby, otevírací doba 34

Fotografie na titulní straně časopisu:
Z vigilie 286. výročí Korunovace

Časopis **Svatá Hora • LV.** ročník

Korunovace kdysi a dnes

Korunovace je každoročně jedna ze dvou největších poutí na Svaté Hoře. Stojí za to připomenout, že je to vlastně výročí papežského vyznamenání, korunovace milostné sošky Panny Marie Svatohorské. Je to svátek pohyblivý, jeho datum každoročně závisí na datu Velikonoc. Letos jsme jej prožili v neděli 10. června.

Korunovace je pěkná oslava plná jásavé hudby, barev a barokní symboliky. Kdysi to byla pouť, na níž byla hlava na hlavě. Vzpomínám na jednu z Korunovací, v roce 1988, kdy sloužil mši svatou den před tím na biskupa vysvěcený Jan Lebeda. Byl to nádherný zážitek, současně radostný z nových biskupů, objevujících se postupně po desetiletích uprázdněných stolců, současně plný očekávání věcí příštích, protože neudržitelnost tehdejšího systému byla už nad slunce jasná, současně to byl trochu adrenalinový zážitek, protože každému bylo jasné, že v davu nejsou jen poutníci, ale také tajní, a že ne všechny fotografie byly pořizovány jen na památku.

Zdá se, jako by takové časy byly jednou provždy pryč. Davy prořídly, pouť má konkurenci v desítkách nejrůznějších akcí a každý pečlivě zvažuje, kam obrátí svou pozornost. Jistě je krásný pohled na zaplněné náměstí před bazilikou, ale Boží pohled je jiný: počítá se nikoli dav, ale každý člověk. Možná, že jít na Korunovaci dnes chce víc úsilí než kdysi, i když toto úsilí má jiný charakter.

Každopádně je to slavnost, kdy si připomínáme, kam to může „dotáhnout“ člověk, který se zcela dá do Božích služeb. Panna Maria nesnila o tom, že bude královnou nebo princeznou s korunou na hlavě, ale věděla, že ji budou blahoslavit všechna pokolení, protože jí veliké věci učinil ten, který je mocný. (srov. Lk 1, 48-49) Bůh je ale mocný i v našem případě, a tak nám nic nebrání, abychom byli blahoslavení i my. Pouť na Svatou Horu v den Korunovace může být k tomu milou inspirací…

P. Stanislav Přibyl, CSsR

Hlavní pouť & Korunovace

České církevní provincie

286. výročí

Ve dnech 9. a 10. června 2018 uspořádaly Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře a Arcibiskupství pražské Hlavní pouť české církevní provincie spojenou s oslavou 286. výročí Korunovace milostné sošky Panny Marie Svatohorské.

V předvečer slavnosti bylo pro poutníky připraveno slavení českých mariánských nešpor v 19 hodin u Korunovačního oltáře, po nichž v 19.30 následovala mešní liturgie a dále světelný průvod. Hlavním celebrantem byl nový pomocný biskup pražský, Mons. Zdeněk Wasserbauer.

Hlavní program byl v neděli zahájen v 9 hodin varhanní půlhodinkou v bazilice, na náměstí před Svatou Horou začal program v 10 hodin krátkou přednáškou PhDr. Věry Smolové o historii Svaté Hory. Přede mší svatou se věřící pomodlili společně růženec a v 11 hodin začala slavnostní mše svatá, kterou celebroval kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský a primas český, společně s českými a moravskými biskupy.

Odpoledne proběhl v bazilice slavnostní koncert a v 15 hodin následovala pobožnost křížové cesty v parku na Toufarově louce. Celý program byl zakončen slavnostním požehnáním s žehnáním předmětů a uctíváním sošky Panny Marie Svatohorské u Korunovačního oltáře.

Slavnostní liturgie byla zakončena mariánským průvodem a uctíváním milostné sošky Panny Marie u Korunovačního oltáře.

Při této příležitosti jsme požádali hosty z řad církevních představitelů o zodpovězení několika otázek. Odpovědi některých z nich vám přinášíme na následujících stranách.

Hlavní pouť & Korunovace

české církevní provincie & 286. výročí

Otázky redakce časopisu Svatá Hora:

1. ***Jaký je Váš vztah ke Svaté Hoře (odkdy a jak často zde pobýváte – exercicie, slavnosti…, popř. máte-li nějaké zajímavé zážitky z našeho poutního místa)?***
2. ***Jak jste prožíval letošní slavnost Korunovace (dojmy, postřehy, lidé, počasí…)?***
3. ***Na Svaté Hoře (tak jako na jiných mariánských poutních místech) se lidé již po celá staletí modlí k Panně Marii a jejich prosby nezůstávají opominuty. Jak Vy osobně vnímáte Pannu Marii?***
4. ***Jaký je Váš nejoblíbenější kostel, kde se cítíte nejvíce „doma“?***
5. ***Co Vás v naší zemi či ve světě v poslední době nejvíce potěšilo a co nejvíce zklamalo?***
6. ***Co byste vzkázal (popřál) Svaté Hoře či čtenářům tohoto časopisu?***

Mons. Jan Graubner, 14. arcibiskup olomoucký a metropolita moravský

Je to pro mne mimořádné místo s kouzelnou duchovní atmosférou, nejen architektonická perla. Nejezdím tam často, protože jsem vázán ve své diecézi. Byl jsem zde několikrát na exerciciích. Nejvíce vzpomínám na Celostátní setkání mládeže v devadesátých letech. Myslím, že tehdy byla Maria opravdu blízko mnoha mladým lidem. A pak vzpomínám na rozhovor s otcem Stanislavem, když chtěl obnovit Matici poutního místa. Nabídl jsem naše zkušenosti z moravských poutních míst a stal se členem i Matice svatohorské.

Byla to krásná pouť. I počasí bylo skvělé. Strašily nás sice černé mraky a pár kapek, ale teprve ve večerních zprávách jsme slyšeli o tornádu, které nás těsně minulo. Tak jsem si říkal, že máme další důvod děkovat Panně Marii za funkčnost jejího ochranného pláště.

Už od dětství mi byla blízká a rád vzpomínám na májové pobožnosti. Snad se to odrazilo i v rozhodnutí mladíka přijmout ji jako biřmovacího patrona a do biskupské služby přijmout její radu ze svatby v Káně jako biskupské heslo. V Marii však vidím nejen mocnou přímluvkyni, ale především vzor křesťanského života. Ona se stala tak velkou jen proto, že řekla Bohu své ANO a umožnila Kristovo vtělení. Myslím, že mariánská úcta vyžaduje nejen oslavování, ale i následování. Pokaždé, když Boží slovo přijímáme a jednáme podle něho, umožňujeme nové vtělení, nový vstup Boha do života a do dějin. S ním přichází i spása. Pokud by se všichni mariánští ctitelé stali také spolupracovníky Panny Marie, náš svět nebyl bez Boha (NEVÍME, NUTNO KONZULTOVAT SMYSL), ba zakusil by nové setkání se Spasitelem. Na Marii Bůh ukázal, jak vážně bere člověka, že své vlastní dílo spásy světa dělá závislým na souhlasu a spolupráci člověka. Ani dnešní svět nechce spasit bez nás.

Nemám jeden oblíbený. Myslím, že doma se cítím tam, kde jsem s Pánem nejčastěji, takže je to nejspíš domácí kaple. Ale zvláštní význam má pro mě Svatý Hostýn. Tam jsem putoval jako deváťák, který chtěl být knězem, ale kvůli původu neměl žádnou naději být přijat na gymnázium (tehdy SVVŠ). Jel jsem tam, kde se vyprošují zázraky, a řekl jsem P. Marii, že jestli si taky myslí, že mám být knězem, ať to nějak zařídí. A zařídila. Takové místo Vám musí přilnout k srdci.

V poslední době mě potěšily návštěvy dvou farností, kde jsem viděl krásný život otevřeného společenství. Otevřeného Bohu, protože jeho přítomnost vyzařovala z jednotlivců i vzájemných vztahů. Otevřeného i pro vzdálené, kteří se cítili přijati a byli zapojeni, třeba nevěřící rodiče dětí. Co mě mrzí? Přebujelý egoismus, který vede k rozpadu rodin a zániku národa. Kde chybí Bůh – Láska, tam není naděje. To však beru jako silnou výzvu pro křesťany. Kdo jiný, když ne oni by měli dát světu Boha a naději?

Radujte se z poslání, které máte. Jste úžasně bohatí, když máte Boha. Nebojte se marnotratně rozdávat ze své víry a využívat pozvání ke spolupráci s P. Marií, aby i do dnešního světa mohl skrze Vás vstupovat Spasitel přinášející naději.

Mons. František Radkovský, emeritní biskup plzeňský

Svatou Horu znám a navštěvuji už aspoň padesát let, i když v době totality jsem ji jako kněz prakticky nenavštěvoval, protože jsem nechtěl vstupovat do kontaktu s tamějším farářem, významným členem Pacem in terris (tj. s komunisty kolaborující kněžskou organizací). Zato od pádu komunizmu ji navštěvuji hodně často. Naše plzeňská diecéze zde mívala v prvních letech své existence pravidelné každoroční pouti, býval jsem tu na exerciciích a v loňském listopadu jsem na Svaté Hoře exercicie kněžím dával. Samozřejmě jsem tu často býval při různých slavnostech a účast na letošní oslavě korunovace milostné sošky Panny Marie, která byla současně poutí České církevní provincie, jsem považoval prakticky za svoji povinnost. Však tam také byli téměř všichni biskupové z České provincie a Moravsko-slezskou provincii zastupoval sám metropolita, arcibiskup Graubner.

Protože počasí hned od rána ukazovalo, že asi bude pršet, byla účast menší, než je obvyklé na této slavnosti. Počasí nakonec nebylo tak zlé, vždy jen krátký deštík zchladil pražící sluníčko. Slavnost byla opravdu hezká, a to nejen vnějším průběhem, ale i svou niterností. Není divu, že lidé na Svatou Horu rádi putují.

Pod křížem dostala Panna Maria od svého Syna velký úkol, když jí svěřil apoštola Jana za syna slovy: „ženo, to je tvůj syn“ a Janovi Pannu Marii za matku slovy: „to je tvá matka“ (viz Jan 19,26-27). Tím jí svěřil do péče a ochrany všechny lidi až do konce světa. A ona tento úkol věrně plní. Druhý vatikánský koncil to vyjádřil slovy: „Ve své mateřské lásce se stará o bratry svého Syna, kteří dosud putují na zemi a ocitají se v nebezpečích a nesnázích, dokud nebudou uvedeni do blažené vlasti“ (Věroučná konstituce o církvi, čl. 62). To, že se opravdu stará, dokazují tolik početná Mariánská poutní místa po celém světě, kam lidé rádi putují, protože tam bývají vyslyšeni (sv. Jan Pavel II. nazval souhrn těchto poutních míst Mariánský zeměpis). Nakolik je však její mateřská pomoc pro nás účinná, záleží na nás. Je totiž třeba udělat to, co udělal Jan. Ve svém evangeliu o sobě píše: „od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě“ (Jan 19,27). Tím je naznačeno, že ji nejen vzal do péče jako stárnoucí osamocenou ženu, ale že ji především přijal do svého života jako matku, průvodkyni a rádkyni. Proměnila ho. Ježíš jeho a jeho bratra Jakuba nazval „synové hromu“; byli to tedy „ostří hoši“. Jan se však proměnil v apoštola lásky, jak je patrné z jeho evangelia i jeho prvního

Hlavní pouť & Korunovace

české církevní provincie 286. výročí

listu. A totéž se snažím dělat i já: brát Pannu Marii vždy znovu do svého života, aby mě vedla a proměňovala ve věrného učedníka svého Syna.

Je to naše plzeňská katedrála sv. Bartoloměje. Strávil jsem v ní za těch 25 let, které uběhly od vzniku diecéze, mnoho hodin a důležitých i méně důležitých, radostných i bolestných okamžiků. V katedrále je na význačném místě krásná a památná socha Panny Marie Plzeňské, pravděpodobně darovaná arcibiskupem Janem z Jenštejna před víc jak šesti sty lety, která byla po celá staletí uctívána a kde byly také mnohé prosby vyslyšeny. A dalším vynikajícím dílem je sousoší Ukřižování, zavěšené ve vítězném oblouku. Nyní je katedrála nejméně na dva roky uzavřena a bude tam probíhat velká oprava za sto milionů korun.

Nejvíce mě potěšil návrat kardinála Berana do vlasti a uložení jeho ostatků v sarkofágu v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Zvláště byl důležitý zájem veřejnosti, povzbuzený i hojnou pozorností sdělovacích prostředků. Náš národ, pokřivený a jak se zdá i dosti dezorientovaný totalitami minulosti i lživými a klamnými informacemi šířenými populistickými a podvodnými agenturami současnosti, potřebuje vidět vzory lidí, kteří se nedali zastrašit ani svést a zůstali věrni pravdě i za cenu zlých pronásledování. Kardinál Beran mezi ně patří na prvním místě. Doufejme, že se brzy dočkáme i jeho blahořečení a svatořečení, aby tak mohl ještě víc zazářit jeho příklad.

Nejvíc mě mrzí právě ona situace naší společnosti, která nemá ve svém čele státníky, kteří by byli poctiví, pravdiví a čestní, byli veřejnosti vzorem a dobrým příkladem k následování. K úspěšnosti národa nestačí jen prosperující hospodářství - to se může časem zhoršit krizí - ale čestní, poctiví, pracovití a vzdělaní lidé. Ti jsou pro malou zemi, jako je naše, která navíc nemá zásoby surovin, tím jediným a skutečným bohatstvím. To je však třeba pěstovat a nikoliv kazit. Za to jsou odpovědní všichni, kteří mají na veřejnost vliv: politici, média, kultura, církve atd. Uvědomme si to a snažme se pracovat pro dobro společnosti tímto způsobem co nejvíc.

Svaté Hoře přeji, aby byla živým poutním místem ještě víc než dosud, aby Panna Maria přitahovala poutníky stále mocněji a aby je uzdravovala nejen tělesně, ale především duchovně. Svěřujme ji celou naši zem a její obyvatele, aby byli co nejvíc uchráněni od toho zla, o kterém píšu výše, a aby stále víc lidí přijímalo víru a stávali se křesťany.

Časopisu přeji, aby v něm čtenáři nacházeli povzbuzení ve víře a v životě z víry a aby byl účinným nástrojem evangelizace.

Mons. Mgr. Jan Baxant, 20. biskup litoměřický

Svatá Hora je pro mne místem jedním z nejvzácnějších. Již jako kněz v duchovní správě jsem tam s maminkou jezdil v době totality, abychom se v tichosti pomodlili a zamysleli a též se vyzpovídali. V pozdějších letech jsem jedenkrát dával exercicie kněžím, ale to ani nikde nezmiňuji, protože nikdy jsem se nemohl pokládat za exercitátora. Na slavnosti poutní a korunovační jsem tam bývával několikrát. Jeden mimořádný zážitek mám. Vždycky, když jsem na Svaté Hoře byl v letech už dávno minulých, setkal jsem se tam při mši svaté s jednou osobou, asi pravidelnou místní ctitelkou Svatohorské Panny Marie, která od svatého přijímání se sepjatýma rukama vkleče s obličejem upřeným k zemi, ale ve směru k oltáři, couvala zpět na své místo do pozadí baziliky. Na tuto osobu jsem se těšil, že ji opět uvidím. Žasnul jsem nad jejím citem pro posvátno. Nejen tělem, ale ani zrakem a pohledem se nechtěla odvrátit od Ježíše eucharistického a jeho Matky Marie.

Letošní slavnost Korunovace byla jistě krásná, jako je krásná každoročně. Udivila mě účast biskupů. Jedno zklamání jsem však měl. Netušil jsem, že mše svatá bude na „vítacím“ náměstí před svatohorským areálem pod onou nešťastnou „konstrukcí“, jak je nyní, žel Bohu, v módě i při heavymetalových koncertech. Myslím, že se mnoho z nás poutníků těšilo na Korunovační oltář a ambity, kam bychom se všichni pohodlně vešli, a hlavně, byli bychom „v nebi“ Svaté Hory, nikoliv „v přednebí“ na náměstí. Sošku můžeme mít kdekoliv, třeba i doma, ale svatohorský niterný spiritus loci je prostě jen tam uvnitř. Pohoštění bylo přepychové!

Panna Maria je pro mne osobní Prostřednicí všech Božích milostí: života i kněžství. Letos si to zvláště uvědomuji. Nebýt Matky Marie, čím bych byl, a vůbec: byl bych? Mým současným nejoblíbenějším sakrálním prostorem je moje biskupská kaple sv. Vavřince v litoměřické rezidenci. Denně tam vnímám hodnotu mučednictví a současně si opakovaně uvědomuji, že největším mým bohatstvím a pokladem, jako pro sv. Vavřince, jsou lidé, mně Bohem svěření, všichni, bez rozdílu.

Těší mě, že křesťanská víra, alespoň viděno mýma očima při mých pastoračních návštěvách diecéze, se předává. Ne masově, ale od srdce k srdci, po malých krůčcích. Mám radost z toho, že ač je nás zde málo, všichni se známe. Zklamání byla mnohá, ale ta se nevyjmenovávají.

Svaté Hoře bych z duše přál, aby stále měla ambici být místem laskavého přijetí, jako je tomu nyní pod vedením P. Davida a jeho spolupracovníků. Čtenářům časopisu bych si dovolil popřát pevnou křesťanskou víru, a pak, aby nejen četli jednotlivé stránky časopisů a novin, stránky webové apod., ale aby i dokázali číst ve tvářích současných lidí. Jistě na nich uvidí inspirující radosti, které bychom všem lidem neměli kazit, a potom, aby uměli číst i bolesti, které se ve tvářích a očích našich současníků také často objevují. Stačí si toho všimnout a možná jen pouhým slovem či tichým pokynem sdělit přízeň a přátelství.

Mons. Jan Vokál, 25. biskup královéhradecký

Svatou Horu mám velmi rád pro jedinečné spojení krásy a velkoleposti zdejšího chrámu s mariánskou úctou. Ta je ohromným pokladem Církve a mezi centry, která o její rozvoj v naší zemi dbají, má Svatá Hora výsadní postavení. Proto je pro mě vždy obohacením k chrámu Nanebevzetí Panny Marie vystoupat.

Letošní slavnost Korunovace jsem prožil s pocitem vděčnosti všem, kteří se o toto vzácné místo starají, rozvíjejí je a obnovují. Jako diecézní biskup mám samozřejmě nejraději svůj domácí chrám, královéhradeckou katedrálu Svatého Ducha, a další kostely v naší diecézi, zmínit musím hlavně kostel Narození Panny Marie v Hlinsku, kde jsem vyrůstal a přijal první svátosti. Přesto se cítím být podivuhodně doma i ve všech dalších chrámech a mezi nimi mají zvláštní místo právě chrámy zasvěcené Matce Boží, jež mne provází celým kněžským povoláním.

Poutní chrám na Svaté Hoře je jeden z vůbec nejkrásnějších mariánských kostelů, které jsem navštívil, a to včetně zahraničních. Proto se do něho vždycky rád vracím. Všem čtenářům tohoto časopisu i ná-

Hlavní pouť & české církevní provincie

vštěvníkům Svaté Hory vyprošuji Boží požehnání a svěřuji je právě pod mateřskou ochranu Panny Marie.

Mons. ICLic. Mgr. Martin Davídek, generální vikář litoměřické diecéze, kanovník litoměřické kapituly

Svatou Horu jsem začal navštěvovat v 80. letech 20. století, ještě za komunistické totality. Babička každý rok svolala celou rodinu a všichni jsme s ní museli jet na pouť. V té době jsem příliš takovým věcem nerozuměl. Až později jsem pochopil, že ona putovávala na Svatou Horu se svými rodiči již od 20. let minulého století a bylo to tedy určitou rodovou tradicí. Moje babička vždy v modlitbách celou rodinu doporučovala Panně Marii Svatohorské. Později jsem samozřejmě vždy rád, už sám za sebe, navštěvoval toto nádherné a svaté místo.

Letošní Korunovace byla nádherná. Nejen počasí, které se střídalo, ale zvláštním způsobem duchovní atmosféra, která tuto Korunovaci doprovází, uchvátila srdce. Je to tak, že člověk přijme pozvání naší Nebeské Matky a nestačí se divit, kolik vnitřních doteků milosti může prožít.

Už jsem naznačil, že putování na Svatou Horu není záležitost pouze jednoho roku, ale že sám osobně se zde setkávám s modlitbami svých předků a jsem přesvědčen, že se určitě někdo z mých předků modlil k Panně Marii za duchovní povolání, které se pak realizovalo u mě. Bez přímluvy Panny Marie, matky kněží, si člověk neumí představit kněžské povolání. To by prostě nebylo možné. Vyprávění o tom by bylo opravdu dlouhé, ale snad mohu dosvědčit, že to byl starý růženec z dědictví po mé babičce z otcovy strany, skrze který mě Panna Maria přivedla do katolické církve. Nalezl jsem jej po převratu v roce 1989, když jsem se rozhodoval pro křesťanskou víru a církev. Po křtu jsem se soukromě zasvětil Panně Marii a začal pociťovat její tajemné doprovázení na cestě ke svátostnému kněžství. Dnes v mnoha tak často nepřehledných a někdy složitých situacích stále zažívám a vnímám onu její mateřskou pomoc.

Co se týče mého nejoblíbenějšího kostela, otázka asi stojí trochu jinak. Můj nejoblíbenější kostel je každý katolický kostel, protože všude je tam člověk doma. Dokonce i v polorozbořeném či téměř zbořeném kostele vnímám, že toto je náš domov, i když někde pošramocený nebo zdevastovaný, přesto domov.

Naše země je krásná a jsem rád, když se rozvíjí; to se myslím, v současné době děje. Přes všechny zprávy, které bývají někdy i smutné, vidím, jak se proměňuje tvář našich měst i obcí, a také jak často z trosek povstávají i kostely, kaple i mnoho svatých míst. To je obraz měnící se duše národa. Šeď a zmar minulých časů vystřídala barva a krása. O to více mě mrzí, když vidím zapšklost, zatrpklost a zlobu některých, a to dokonce i katolických křesťanů. Jak někdo může žít radostnou naději, kterou jsme při křtu přijali, a zároveň mít v srdci jed? Přesto jsem té naděje, že to je okrajový jev, protože shůry od nebeského trůnu sestupuje mnoho milostí.

Rád bych popřál Svaté Hoře mnoho poutníků. Vždyť to místo je svaté. A tomuto časopisu přeji, aby dál přinášel povzbuzení na cestě křesťanské naděje a pomáhal prohlubovat úctu k Panně Marii Svatohorské.

Momentky

ARCIBISKUP JOSEF BERAN V PŘÍBRAMI

Msgre Dr. Josef Beran byl uveden do úřadu pražského arcibiskupa v prosinci 1946. Již v příštím roce 1947 se mělo konat při příležitosti výročí mučednické smrti našeho zemského patrona sv. Vojtěcha (+997) putování ostatků tohoto biskupa z rodu Slavníkovců po celé zemi s cílem napomoci nápravě mravní devastace našeho národa z válečné doby.

Svatovojtěšské slavnosti, zahájené v Praze 23. dubna 1947, měly v Příbrami probíhat v červenci. Již na druhou polovinu května byl ale naplánován Eucharistický sjezd příbramského vikariátu, kterého se hodlal zúčastnit i Josef Beran. Všichni se těšili, že budou moci projevit svůj hold a slib věrnosti člověku, který hrdinně osvědčil svou lásku k vlasti a za druhé světové války byl vězněn v Terezíně a v Dachau.

Arcibiskup přijel v neděli 18. května do Příbrami, kde ho na náměstí přivítaly davy lidí z města i okolí. Po bohoslužbách se odpoledne odebral na Svatou Horu, kde ho v přítomnosti několika tisíc poutníků uvítal svatohorský rektor, redemptorista Josef Hynek. Arcibiskup na Svaté Hoře přenocoval a příštích 14 dní se účastnil bohoslužeb a udělování svátosti biřmování (křesťanské dospělosti) v jednotlivých farnostech příbramského vikariátu. Navečer se vždy vracel na Svatou Horu, aby zde nabral sil před cestou do další obce. Na Svaté Hoře byl také policejně přihlášen, když se konal z 22. na 23. května 1947 soupis veškerého přítomného obyvatelstva. Před odjezdem slíbil svou účast i při korunovační slavnosti. 15. června 1947 na Svatou Horu všemi milovaný arcibiskup opravdu přijel a zde přítomným asi 20 000 poutníků požehnal.

Svůj odmítavý postoj vůči nastupující komunistické totalitě zveřejnil arcibiskup Josef Beran v únoru 1948 ve svém pastýřském listu *„Nemlč, arcibiskupe, nesmíš mlčet!“*. Díky jeho postoji a jednotě biskupského sboru se katolická církev stala poslední institucí ve státě, která odolávala nátlaku komunistických úřadů. Na Příbramsko se arcibiskup vrátil ještě v říjnu 1948, kdy vysvětil opravený kostel sv. Václava v Milíně, poškozený za druhé světové války při bombardování.

V roce 1949 se pokusil komunistický režim zlikvidovat katolickou církev „dohodou“ s její nepevnou částí věřících. V červnu byla vyhlášena Katolická akce, kterou v Praze 15. 6. 1949 tajná biskupská konference odmítla. K tomu byl vydán pastýřský list, který se měl číst v našich katolických kostelích v neděli 19. 6. o slavnosti Božího těla.

Arcibiskup Beran pronesl v sobotu 18. 6. 1949 ve strahovském klášterním kostele veřejné kázání, ve kterém vyzval věřící lid k větší jednotě s biskupem, k vytrvalosti a lásce ke Kristu. O den později, v neděli 19. 6. 1949, se o slavnosti Božího Těla měl po mši konat obvyklý průvod. Katedrálu ale obsadili členové Lidových milicí a příslušníci Státní bezpečnosti, Josefa Berana zatkli a internovali v arcibiskupském paláci.

Arcibiskup Josef Beran na Příbramsku v květnu 1947, vpravo František Jásek, farář z Dolních Hbit, vězněný nacisty 1943–1945 a komunisty v letech 1951–1952

P. Josef Hynek pastýřský list v neděli 19. 6. na Svaté Hoře přečetl a promluvil o náboženské nesvobodě, a proto byl 22. června 1949 předvolán na příbramskou radnici a vyslýchán zemědělským tajemníkem Miloslavem Tesaříkem, tajemníkem Okresního akčního výboru Národní fronty. Po tomto výslechu odjel P. Hynek do Prahy, kde se marně pokoušel dostat na audienci k již internovanému arcibiskupovi Beranovi. Josef Hynek byl 24. 6. 1949 zatčen a celý den a noc vyslýchán asi desítkou důstojníků StB. Protože na 26. 6. 1949 připadla slavnost Korunovace a StB se bála nepokojů, byl P. Hynek propuštěn. Musel se ale pod výhrůžkou vzetí do vazby písemně zavázat, že na Svaté Hoře udrží klid. P. Josef Hynek tento slib dodržel, ale při slavnosti Korunovace a následně také další neděli vystoupil před pokojnými poutníky na Svaté Hoře na obranu církve před zlovůlí komunismu. Od té doby už se na něj StB trvale zaměřila. Není mi známo, že by se s arcibiskupem Beranem, internovaným postupně na několika místech (také v lesích u Roželova na Rožmitálsku), ještě někdy sešel. Již 2. února 1950, tedy už před vypuknutím dubnové Akce K, byl P. Josef Hynek zatčen. V lednu 1951 byl odsouzen pro velezradu na 12 let nepodmíněně.

Z dobového tisku: „Njdp. arcibiskup objímá P. Jáska, bývalého politického vězně“

PhDr. Věra Smolová

Poutní cesta
z Březnice na Svatou Horu

(pokračování)

Vznik Svatohorské poutní cesty

Poutní cesta z Březnice na Svatou Horu byla zřízena přibližně v polovině 17. století díky lokálnímu působení jezuitského řádu. Jezuité přišli do Březnice již v roce 1630 se záměrem upevnit zde katolickou víru. Z jezuitské misie se postupně stala rezidence a nakonec kolej. V roce 1647 získali jezuité do své správy také Svatou Horu a obě místa propojila poutní cesta tvořená šestnácti zděnými kapličkami.

Jednotlivé kapličky nesly na své přední straně vyobrazení jednotlivých zastavení modlitby tří růženců – radostného, bolestného a slavného. Na zadní straně kapliček se pak nejspíše nacházely portréty českých zemských patronů. Kdo byl zobrazen na které kapličce, není přesně známo, tedy s výjimkou portrétu svatého Václava na druhé kapličce.

Hlavními iniciátory projektu Svatohorské poutní cesty byli březničtí jezuité a spolu s nimi majitelé březnického panství a fundátoři březnické jezuitské koleje, manželé Přibík Jeníšek z Újezda a Lidmila Kateřina, rozená z Talmberka. Každá kaplička měla ovšem svého vlastního soukromého donátora. Celkem tři kapličky měly za své donátory osoby z řad měšťanstva – stavbu třetí (stojí nad Březnicí u Višňovky) financovali březničtí radní, šestou kapličku (za Chrástem u lesa) březničtí měšťané Jakub Bohutínský a Jan Zelený a poslední (ta stála na Svaté Hoře) pak radní příbramští. Dvanáctá kaplička, taktéž bohužel nedochovaná, vděčila za svůj vznik Matěji Zdenkovskému, hejtmanovi sousedního panství Starosedlský Hrádek. Donátorem čtvrté kapličky (nachází se poblíž skládky) s motivem Narození Páně byl Ondřej Rentz, hejtman březnického panství.

Ostatních jedenáct kapliček financovaly osoby náležející ke stavu šlechtickému. Mezi šlechtické donátory patřily tyto osobnosti: Přibík Jeníšek z Újezda, Jan starší z Talmberka, Adam Hynek Vrabský z Vrabí, Lidmila Kateřina z Talmberka, Jiří hrabě Wratislav z Mitrovic a Matyáš Adam hrabě z Trauttmansdorffu. Některé prameny mezi donátory řadí rovněž Maxmiliánu Švihovskou z Rýznberka (manželku Wratislava z Mitrovic) a také její dceru Evu Johanu ze Šternberka (ta byla manželkou Matyáše Adama z Trauttmansdorffu).

Smysl svatohorské poutní cesty se od doby jejího vzniku posunul. Politický aspekt se vytratil a byl nahrazen aspektem historickým a kulturním. Náboženský význam cesty se díky obnovené výmalbě původními novozákonními tématy opět zviditelnil. Nadační fond pro Březnici se cítí poctěn, že může na tomto jedinečném projektu participovat a navázat tak na historické donátory doby barokní.

JUDr. Václav Bílý

Zdroj: Poutní cesta z Březnice na Svatou Horu

Vydal Nadační fond pro Březnici za finanční podpory obce Chrást jako druhé rozšířené vydání 2017 Ing. František Slaník, MUDr. Jiří Beran, Lubomír Pešek, JUDr. Václav Bílý, Miroslav Žák

Ludvík Kuba - Svatohorské procesí, 1906

OSLAVY SVÁTKU SV. VÍTA,

PATRONA MĚSTA BŘEZNICE

V sobotu 16. června jsme se na pozvání autorů článku „Poutní cesta z Březnice na Svatou Horu“ zúčastnili oslav svátku patrona města Březnice svatého Víta. Slavnost, obnovená zásluhou místního rodáka p. Stanislava Mottla, zorganizoval spolek Bozeň, město Březnice a Římskokatolická farnost Březnice.

Program probíhal v kostele svatého Ignáce z Loyoly a svatého Františka Xaverského. Po úvodních slovech P. Metoděje Zdeňka Kozubíka, OPraem, starosty města Ing. Petra Procházky a MuDr. Jiřího Berana, předsedy spolku Bozeň, seznámil přítomné s postavou svatého Víta v české historii pan Miroslav Žák. O svatém Vítu v březnické historii promluvil pan PhDr. Jaroslav Kozlík a obyvatelům města požehnal P. Kozubík. Po slovech a žehnání zazněly kromě jiných skladeb Biblické písně č. 5 a č. 10 Antonína Dvořáka v podání paní Hany Beranové, dlouholeté členky sboru opery Národního divadla v Praze.

Na závěr setkání proběhla beseda u „znovuobjeveného“ březnického obrazu sv. Víta, vystaveného v kostele. Kromě zajímavého popisu významu detailů se debata týkala i nutnosti jeho restaurování. Obraz patrona města býval dříve inventářem místní jezuitské koleje.

Petr Dušek

INFORMACE

Ze Svaté Hory „na otočku“ do Dobré Vody

Dobrá Voda (Gutwasser), známá svým zázračným pramenem a dřívějšími lázněmi, je historicky i duchovně spojena se Svatou Horou. Poblíž osady, u vrcholu hory Březník, najdeme pod skálou malou kapličku poustevníka sv. Vintíře (Günther). V osadě je židovské muzeum Dr. Šimona Adlera a kostel se skleněným oltářem a dalšími jedinečnými komponenty z dílny současné sklářské výtvarnice Vladimíry Tesařové. Z Bavorska přes Dobrou Vodu a Sušici vede po jedné z nejstarších obchodních cest na Svatou Horu Vintířova stezka.

V neděli 3. června se po Slavnosti Těla a Krve Páně na Svaté Hoře vydalo několik členů Matice svatohorské do šumavské Dobré Vody u Hartmanic na tradiční česko-německou pouť. V letošním roce byla tato svatovintířská slavnost obohacena o mimořádnou událost, o svěcení nových zvonů pro věž kostela sv. Vintíře (zasvěceny Panně Marii Bolestné, sv. Benediktovi a sv. Vintíři) a pro kapli sv. Vintíře pod nedalekým vrchem Březník (zasvěcen také sv. Vintíři).

Sbírka na nové zvony oslovila i nás, a proto jsme se vypravili na odpolední poutní mši svatou se svěcením čtyř zvonů, celebrovanou P. doc. Mgr. Michalem Kaplánkem, Th.D z Českých Budějovic, farářem Janem Kulhánkem a paterem ze Spiegelau, Tobiasem Keilhoferem.

Po více než 70 letech se díky iniciativě eremity Františka Anděla Homoly OFMCap ve věži kostela a v kapličce pod Vintířovou skálou opět rozezvučí zvony.

Ať si vždy vzpomeneme u hlasu nových zvonů,
že nás zvou k modlitbě a k Bohu.

Iva, Věra a Petr

Proč to tak trvá?

Velké varhany na svatohorském kůru již jsou sestaveny a od 10. července se intonují. Co to znamená? Intonací nazýváme postup ozvučení jednotlivých píšťal nástroje, tedy jejich ladění (správná výška tónu), ale i další práce na labiu – „rtech“ píšťaly, které určují zvukovou barvu a sílu jejího tónu, a také na noze píšťaly, kde se upravuje množství vzduchu, které do ní proudí. Při této práci je třeba nejméně dvou osob – druhá, obvykle varhaník, hraje potřebné tóny na klávesách, zatímco varhanář intonuje píšťaly uvnitř nástroje. Na intonaci varhan na Svaté Hoře pracuje s varhanářem Vladimírem Šlajchem pan Martin Poruba, bývalý dómský varhaník svatovítské katedrály v Praze, nynější varhaník ve Freisingu a profesor mnichovské univerzity. Práce probíhají za velkého zájmu a častých návštěv titulárního varhaníka baziliky doc. Jaroslava Tůmy.

Naintonovat celý nástroj, který má bezmála 1 600 píšťal, vyžaduje nejen mnoho času, ale také soustředění a klid. Proto po dobu intonace je v bazilice během dne nastolen režim absolutního ticha, část bohoslužeb je sloužena u Korunovačního oltáře.

Současně s intonací píšťal se dokončuje složité vedení traktury (táhel) mezi kůrem a půdními prostory, kde jsou umístěny pedálové stroje. Dokončuje se i elektroinstalace uvnitř varhan. Doufáme v dokončení práce v průběhu srpna, kdy by mělo být demontováno lešení a nástroj bude čekat na drobné dokončovací práce, bude si „sedat.“

Pavel Šmolík

Žehnání varhan & Slavnostní odměnění dárců

S vděčností Bohu, Panně Marii Svatohorské, dárcům, kteří dali, co mohli, a všem, kteří se jakýmkoli způsobem zasloužili o to, že královský nástroj bude moci znít ve svatohorské bazilice k větší slávě Boží a Panny Marie, oznamujeme, že varhany požehná pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka v bazilice na Svaté Hoře o slavnosti Ježíše Krista Krále **v neděli 25. listopadu 2018 v 17 hodin** při slavnostních nešporách.

Program žehnání 25. listopadu 2018

12.00–15.00	**Adorace** v klášterní kapli
13.00–16.00	*Bazilika pro veřejnost uzavřena*
15.30	**Mše svatá** v klášterní kapli - vstup ambitem
17.00	**Nešpory** ze Slavnosti Ježíše Krista Krále s žehnáním varhan. Nešporám předsedá a varhany požehná kardinál Dominik Duka OP, arcibiskup pražský a primas český

Po nešporách následuje představení varhan a krátký koncert v podání prof. Jaroslava Tůmy, titulárního varhaníka svatohorského

Samostatná slavnost pro dárce 1. prosince 2018

Pro velké množství dárců, kteří - ať již v rámci programu adopce píšťal či mimo něj - na stavbu varhan přispěli, není možné zajistit všem dárcům přístup do baziliky v den žehnání nástroje. Proto se Matice Svatohorská, organizátor a zadavatel stavby velkých varhan, rozhodla uspořádat pro dárce **samostatnou slavnost v sobotu 1. prosince**. Její součástí bude ocenění dárců, představení a prohlídka varhan ve skupinkách, varhanní koncerty a občerstvení.

25. listopadu 2018

NOC KOSTELŮ NA SVATÉ HOŘE

25. května 2018 zůstaly brány mnoha kostelů a chrámů napříč Německem, Rakouskem, ale opět i v celé České republice otevřené. Výjimkou nebyla ani Svatá Hora, která letos zájemcům znovu nabídla bohatý program.

Někteří návštěvníci přišli na Svatou Horu netradičním způsobem – vystoupáním po svatohorských schodech se svícemi, někteří si počkali přímo před branami. V 18:45 je pak už tradičně přivítal zvuk zvonů linoucí se ze zvonice. Po celý večer probíhalo několik prohlídek. První z nich zavedla příchozí do horní chodby svatohorské rezidence. Tam je čekal výklad o obrazech, které zdobí celý prostor. Na závěr byl pak přichystán opravdový skvost - pancíř pro milostnou sošku Panny Marie Svatohorské. Pancíř je zlatý, zdoben drahokamy a perlami. Byl zhotoven díky darům od poutníků již v roce 1723. Další prohlídka zpřístupnila prostory svatohorského sklepení. Návštěvníci se dozvěděli nejen to, jak jezuité plánovali stavbu rezidence, ale i to, jak stavba proběhla doopravdy. Mimo jiné také porovnali stav prostor před a po rekonstrukci a zjistili, k čemu se využívaly jednotlivé místnosti. Poslední prohlídkový okruh se konal v nejzdobenější rohové kapli - Pražské. Tam byl připraven detailní popis jednotlivých částí kaple, od obrazů až po štukovou výzdobu.

V bazilice bylo připraveno hned několik přednášek. Návštěvníci se dozvěděli informace o církevním roku, o Adventu a o Vánocích. Následovala diskuze a povídání se členy Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele - redemptoristy. Poté se bazilikou rozlehly tóny svatohorských varhan. Zazněl svatohorský Zdrávas, následovalo požehnání milostnou soškou Panny Marie Svatohorské a na rozloučenou se opět rozezněly svatohorské zvony.

Jakub Řezníček

Ledrenští na Svaté Hoře

V letošním roce si připomínáme 100 let od ukončení 1. světové války, které pro vysídlence z italského Valle di Ledro znamenalo naplnění nadějí v návrat do vlasti. Jejich potomci se při této příležitosti vydali ve dnech 28. dubna – 1. května 2018 do Čech. Vydali se také na Svatou Horu, kam jejich předci, rozeseti po nejrůznějších vesnicích a městech, během tříletého vyhnanství každoročně putovali, aby zde děkovali Bohu a Panně Marii, předkládali své prosby a vzájemně se potěšili. Když jim pak na sklonku roku 1918 nastal čas loučení s Čechami, nemohli se ti, kteří pobývali na Příbramsku, nezastavit na Svaté Hoře. Ve svatohorské kronice je jejich loučení se Svatou Horou popsáno takto: „12. XII. [1918] ve čtvrtek konala se na Sv. Hoře dojemná slavnost: společné loučení italských vystěhovalců příbramského okresu se Svatou Horou. Přišli v přehojném počtu na svou mši sv. v 8 hod., po níž [byl] zpíván ‚Zdrávas‘, načež přistoupili k oltáři, aby naposled společně se představili Matičce Svatohorské a vtiskli poslední políbení na rouško její, kteráž byla jejich těšitelkou v dlouhém vyhnanství.“

Stovku ledrenských na letošní cestě do Čech doprovázel emeritní tridentský arcibiskup Mons. Luigi Bressan, který spolu s P. Davidem Horáčkem, administrátorem Svaté Hory, a P. Stanislavem Přibylem, generálním vikářem České biskupské konference a někdejším svatohorským farářem, sloužil v pondělí 30. dubna v 11 hodin ve svatohorské bazilice mši svatou. Kromě italských hostů se jí zúčastnilo také několik desítek Čechů, které s ledrenskými od roku 2008, kdy byly vztahy mezi Valle di Ledro a Čechami obnoveny, pojí pevné přátelství. Bohoslužbu zpěvem doprovodil ledrenský mužský sbor Cima d'Oro. Mons. Bressan přednesl homilii, jejíž shrnutí najdete na následujících řádcích. Po mši svaté ledrenští modlitbou Otče náš u pomníku v jižním svatohorském ambitu vzpomenuli na ty ze svých předků, kteří se návratu z Čech do vlasti již nedožili. Program na Svaté Hoře byl zakončen v podvečer společným koncertem duchovní hudby u Korunovačního oltáře.

Jana Hovorková

Shrnutí promluvy emeritního tridentského arcibiskupa Mons. Luigi Bressana, pondělí 30. dubna 2018, 11 hodin, Svatá Hora

Pro dnešní mši svatou jsme vybrali formulář ze svátku Navštívení Panny Marie. Byl to třetí pražský arcibiskup Jan z Jenštejna, který se zasloužil o rozšíření tohoto svátku a jeho pozdější slavení v celé církvi.

Traduje se, že Navštívení Panny Marie byla zasvěcena také první kaple zde na Svaté Hoře. Naši vysídlenci navštěvovali Svatou Horu, děkovali a přednášeli zde, u tohoto stříbrného oltáře, Matce Boží své prosby, tak jako my dnes.

V evangeliu jsme slyšeli, jak se Maria vydala do hor. Maria vstala, postavila se na nohy a šla, šla do hor. Jak je důležité vstát, řecky anesti. Toto slovo také znamená „zmrtvýchvstání“.

Maria je překvapena andělovým oznámením, že se stane matkou. Neměla nic připraveno. Neměla to v plánu. Měla by spíše odpočívat. Měla by vysvětlit Josefovi, co se stalo. Na vysvětlení takových věcí nestačí chvilka, je na to potřeba dost času. Anděl mluví o Synu Božím a o Duchu svatém. Maria byla ale vychována v monoteistické víře, ve víře v jednoho Boha, a anděl tu mluví o třech osobách.

Co ale Maria přes to všechno dělá? Vydává se na cestu, okamžitě. Vstane a jde. To samé nám říká Kristus, máme vstát a jít, abychom tak dosáhli života v plnosti, nemáme být pohodlní, líní, ale máme nést ovoce, a k tomu je potřeba vyvinout úsilí také z naší strany.

Maria jde do hor. Víme, že není jednoduché jít do hor. A ani následující Mariin život nebude snadný. Maria jde hned. A co nese? Nese radost a naději. A ty máme přinášet i my. Ani naši vysídlenci nepropadali beznaději, stále doufali, přestože museli nést tolik těžkostí. V Bibli se celkem třistakrát opakuje výzva: „Nebojte se.“ Přinášet naději znamená také dodávat odvahu. Papež František říká, že křesťan je člověkem naděje. Ano, život přináší řadu těžkostí, a je třeba je nést.

Maria žila v Nazaretě, kde bydlelo asi čtyři sta obyvatel. Dívka z tohoto malého městečka nese zvěst celému světu, zvěst naděje, která je obsažena v Mariině chvalozpěvu Magnificat, že ponížení budou povýšeni a hladoví nasyceni dobrými věcmi. Magnificat je také modlitbou. Modlitbou za to, abychom byli bratry a sestrami. Jak je důležité dnes v Evropě a ve světě vytvářet pokojné vztahy mezi lidmi! Kéž na přímluvu Panny Marie, která vstala a šla a nesla zvěst radosti, naděje a pokoje, jsme také my nositeli vnitřní radosti, hluboké naděje a tvůrci pokoje.

Memoria Viva

Ve dnech 30. dubna – 20. května 2018 se v Mníšecké kapli v areálu Svaté Hory konala výstava výtvarných prací žáků příbramských základních a středních škol. Obrázky byly vytvořeny v rámci literárně-výtvarné soutěže Memoria Viva - Živé vzpomínky. Město Příbram uspořádalo tuto soutěž u příležitosti 100. výročí návratu uprchlíků z Valle di Ledra po ukončení 1. světové války zpět do vlasti. Cílem soutěže bylo připomenout tuto významnou kapitolu naší historie nejmladší generaci. Prostřednictvím svých učitelů se děti dozvěděly nejen o utrpení, které válka našim předkům přinesla, ale také o solidaritě, kterou jim obyvatelé Příbrami a dalších českých a moravských měst a obcí v těžkých dobách projevili.

Dagmar Janoušková, MÚ Příbram

Kázání O. Krzysztofa během mše svaté k prvnímu svatému přijímání

Při jedné promluvě řekl sv. Jan XXIII., že by každému katolíkovi mělo jít o to, aby každým dnem stále více a více nechal růst svůj křesťanský život podle evangelia. Dalo by se to přirovnat k rostlinám. Když se semeno zaseje do půdy, vyraší ze země a z malé rostlinky postupně vyrůstá květina či strom. Když však nemá dostatek živin, už dál neroste, začne usychat, není tak krásná. To, co je suché, se musí odřezat: suché větve nebo celý strom. Žádná rostlina si nemůže říci: *„To je dobré, už takto zůstanu.“* A my často takto uvažujeme v duchovním životě. Také pro duchovní život platí: buď vesluji, držím kormidlo, nebo jsem unášen proudem, ten se mnou hází, a pak můžu předpokládat, že časem do něčeho narazím a ztroskotám. Tak jako rostliny rostou, nebo nerostou, tak i duchovní život člověka buď roste, nebo stagnuje, až není takřka žádný. Aby byl v rostlině život, potřebuje živiny. Také my pro náš duchovní život potřebujeme živiny. Ježíš řekl svým učedníkům: *„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic.“* (Jan 15,1-5) Sv. Matka Tereza jednou řekla: *„Ježíš svou lásku k nám dokázal tím, že dal svůj život. Úplně se vydal. Zemřel na kříži. Ale než zemřel, učinil sám sebe Chlebem života, aby utišil náš hlad po lásce, po něm.“* Řekl: *„Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“*

Vyjdeme-li si na procházku do lesa, nemusíme myslet na to, co z toho budeme mít. Připusťme jen, aby nám les vyšel v ústrety takový, jaký skutečně je, dovolme, aby na nás působil. Nenajímáme si jej přece do služby, ale otvíráme se jeho poselství. Dovolujeme mu je zvěstovat.

A právě v liturgii máme nacházet nevyčerpatelný zdroj života. Když jsem naplněn pasivitou, jsem pasivní i při liturgii, tzn., že se do liturgie nezapojuji, jsem zapojen jenom do svého filmu, který mám před očima i při mši svaté, a z toho vyplývá nesoustředěnost a nejhorší - ta má pevné kořeny - zvykovost: nevím, co odpovídám, nevím, jestli bylo evangelium nebo proměňování a když mše svatá skončí, tak se cítím prázdný - nebylo to dobré. Takže v podstatě z toho nevyčerpatelného bohatství jsem si nic nevzal, i když mi to Pán nabízel. Na povolání a pozvání reagujeme konkrétním rozhodnutím. Musíme počítat s tím, a tu zkušenost jsme již udělali, že při modlitbě i při rozhodnutí jít na mši svatou nám vždy něco brání. Málokdy se stane, že je to je paráda, teď se jdu modlit, jdu na mši svatou a nic jiného nemám na práci.

Maminka píše na papír jména. Jakub čte: *„babička, prababička, teta Jana, strýc Jakub, sousedka paní Pochová.“*

„Ty všechny pozveme na tvé první svaté přijímání,“ říká maminka. *„A potom k dobrému obědu. Uděláme krásnou oslavu.“*

„Prima!“ nadšeně souhlasí Jakub.

Nejdřív telefonují Jakubovu kmotrovi, strýci Jakubovi. Ten má z pozvání radost a slíbí, že velmi rád přijde.

„A půjdeš také ke svatému přijímání?“ ptá se Jakub.

„No jo,“ zrozpačití strýc. *„Víš…vlastně jsem už dlouho nebyl. Jako dítě jsem přirozeně chodil často. Hm…ale později…no, já si to ještě rozmyslím, ano Jakube?“* Také teta Jana má radost z pozvání. Bohužel také ona ještě neví, zda půjde ke svatému přijímání. „Při takové slavnosti jsou přece středem pozornosti děti,“ říká. *„A mimo to - chci fotografovat. Ještě si to rozmyslím, Jakube, ano?“* Také strýc Petr si to rozmyslí. I paní sousedka si to rozmyslí.

Právě tak Jakubův tatínek si ještě rozmyslí, zda půjde, nebo nepůjde ke svatému přijímání. *„Ježíši,“* říká Jakub, *„když ses za nás chtěl dát ukřižovat, viď, že ses tak dlouho nerozmýšlel?“*

Kolikrát jsme zváni na různé slavnosti a kolikrát odpovídáme, nemohu přijít. Mně se nechce. Člověk si vytváří sám pro sebe omluvu. Samozřejmě, Bůh čeká. A my často říkáme: *„Bůh může počkat.“* On nám nikdy nic nevyčítá. Nikdy. On je trpělivý, a my si tak často říkáme tu omluvu, proč nemůžu jít na mši svatou. Neříkáme, že tam nikdy nepůjdeme. Půjdeme, až nebudeme mít nic důležitého nebo to pozvání od Ježíše odkládáme a potom se skutečně stává, že se ten Pán Bůh na té naší cestě ztratí. Pak je

potřeba si říct, že mé záležitosti, věci, se stávají bůžky a já se jim klaním. Nebo také se nám může zdát, že ten Bůh je nějak náročný. Co by ještě chtěl? Každou neděli nebo ještě i ve všední den na mši svatou. Je třeba vědět, že když nejsme na mši svaté, tak Bůh nic neztrácí. Naopak ztrácím já, a to docela hodně. K pořádnému liturgickému slavení, tzn. zapojení se do dění, z mé strany vyžaduje určitou připravenost, abych skutečně mohl objevit chuť, vitalitu, motivaci k životu s Bohem, abych skutečně žil autentický opravdový vztah, který mě vede životem.

Na mši svatou má přicházet celý člověk, který je připravený na setkání s Bohem. Liturgie se má stát činem v životě člověka. Jinak je to divadlo, tradice – „musíme tam být“. Ale Bůh si to tak vůbec nepředstavoval. Kdo se neustále snaží chovat jako pán všeho, co mu přijde do cesty, nikdy nedokáže žít rozjímavým modlitebním životem. Žít kontemplativně znamená dopřát událostem a věcem možnost, aby zjevovaly vlastní poselství.

Člověk, snažící se nalézt vnitřní ticho a usebrání, získává krok za krokem jiný vztah k věcem. Mlčení, modlitba znamená především postoj naslouchání a přijímání, jenž dovoluje věcem být tím, čím jsou.

Je důležité si uvědomit, jaké místo má ve vztahu k Bohu liturgická modlitba, zvláště mše svatá, protože při mši svaté se účastním na společné modlitbě Kristova těla, kterým je církev. Ježíš říká: *„Kde jsou dva nebo tři shromáždění v mém jménu, tak jsem já uprostřed nich“*, a zvláště v prvních letech setkávání křesťanů se projevovala velká tvůrčí schopnost rodící se církve. Nechávali se vést Duchem Svatým a hlavně, živý zmrtvýchvstalý Kristus byl uprostřed těchto shromáždění. V eucharistii nám Kristus nedává jakýkoliv chléb, ale chléb věčného života, sebe. Z lásky k nám se dává Otci. Ale já, my, máme přistupovat k eucharistii s Ježíšovými postoji: se soucitem, s Ježíšovou vůlí dělit se. Kdo přistupuje k eucharistii bez toho, aby soucítil a dělil se s druhými, Ježíši nebude příliš rozumět. Jednou se Ježíš obrátí a vidí, že jsou za ním dva muži. A on se jich zeptal: *„Co byste chtěli?“* A oni odpovědí: *„Mistře, kde bydlíš?“* A Ježíš odpovídá: *„Pojďte a uvidíte.“* Ti muži tedy šli za Ježíšem a viděli, kde bydlí a ten den zůstali u něho. Ježíš se také každého z nás ptá, co chceš, co potřebuješ, a my se můžeme ptát, kde bydlíš, jaký jsi. A Ježíš vždy odpovídá: *„Pojď a uvidíš.“* A je dobře, když jdeme a vidíme, kde Ježíš bydlí. Jdeme do kostela, před svatostánek, k obětnímu stolu, kde se chléb a víno proměňuje v jeho tělo a krev, to je jeho dům, kde probíhá setkání s Božím Synem. Ježíš lámal chléb, který je skutečně jeho tělo a dával ho apoštolům. My se přidáváme k tomuto konání tím, že rozdáváme sebe svým velkodušným jednáním vůči bližnímu.

A když tam pulzuje láska, tak ta má vždy fantazii, má vizi. Díky tomu můžeme dodávat naději malomyslným a přijímat ty, kteří potřebují, aby jim bylo nasloucháno. Eucharistie umožňuje vyzrávání křesťanského životního stylu. Bylo by dobře, kdybychom čas od času všeho nechali, vstali a šli za ním. Když se rozhodnu jít na mši svatou, tak by to mělo být radostné putování. Ne naštvanost, zlost, atd. Někdo to má do kostela daleko, někdo blízko, ale vždy tím, že jdeme na mši svatou, tak putujeme. I Ježíš putoval s apoštoly z místa na místo, uzdravoval, poučoval, učil. V křesťanství putování hraje důležitou roli. Jde o rozhodnutí, kdy vstupuji k prožívání velkých tajemství, které mi Bůh postupně při mši svaté odkrývá. A s tím souvisí mé svobodné rozhodnutí, že se chci shromáždit kolem Ježíše, nabrat dech k modlitbě. Pokud se nezapojuji do tohoto povolání, tak je to pouze jakési virtuální společenství s Bohem, ale ne to pravé. Úplně jinak se rozhoduji, když jdu na setkání s milovanou osobou, s níž je mi dobře. Tam se únava proměňuje v nadšení a něco podobného se může odehrávat i s mým putováním, chůzí na mši svatou. Jdu na setkání s Bohem, který mě má rád a já mám rád jeho.

O. Krzysztof Strzelczyk, CSsR

40. výročí požáru Svaté Hory

Před 40 lety (SOkA Příbram)

Žehnání praporu při děkovné mši svaté

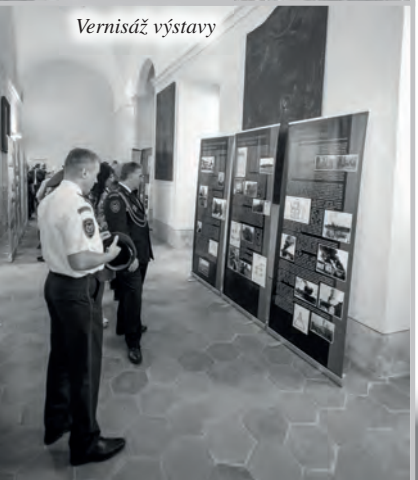

Vernisáž výstavy

V letošním roce uplynulo 40 let ode dne, kdy Svatou Horu zachvátil rozsáhlý požár.

Požár vypukl ve čtvrtek 27. dubna 1978 po druhé hodině odpolední u barokních zastřešených svatohorských schodů z roku 1728, které vedou ze Svaté Hory do Příbrami. Historicky cenné schody, postavené podle upraveného návrhu slavného architekta a stavitele Kiliána Ignáce Dientzenhofera, byly v roce 1978 zavřené pro havarijní stav.

„Plameny z hranice zachvátily vedle rostoucí křoviny. Odtud se oheň asi ve tři čtvrtě na tři přenesl na stropní a střešní konstrukci šindelové střechy schodiště,“ popisuje pro Dotyk.cz vznik požáru ředitelka Státního okresního archivu Příbram Věra Smolová.

Během jediné hodiny byly střechy severní části areálu v plamenech. Požár zachvátil a zcela zničil střechu kláštera, proboštství a severní části ambitů včetně věže s hodinami. Silně poškodil i věže nad kaplí Mníšeckou a Plzeňskou, spolu s nástropními malbami této části ambitů. Plameny olizovaly dokonce samotnou baziliku.

„Oheň se na střechy dostal tak, že prohořelo šestipatrové lešení, pokryté ztvrdlou cementovou krustou. Zdá se, že bez pomoci hořlavé látky by k požáru nemělo dojít. Já sám si pamatuji, že jsem jako dítě zaslechl, že Svatá Hora měla být úmyslně podpálena, po požáru na dlouhá léta uzavřena a nakonec se měla stát muzeem baroka,“ vzpomínal před lety P. Stanislav Přibyl.

Požár se podařilo zlikvidovat. V době politického uvolnění v druhé půli 60. let začaly na Svaté Hoře nejnutnější opravy zchátralého areálu. Jeho tehdejší správce Karel Olšar nechal na sklonku svého svatohorského působení opatřit šindelové kupole čtyř nárožních kaplí (Mníšecké, Plzeňské, Březnické a Pražské) měděným plechem, který ohni bránil.

„V noci v jedenáct hodin nám ale znovu volali z Příbrami, že doutná hodinová věž. Modlili jsme se růženec a najednou se otočil vítr a začalo pršet. Měli jsme velikou radost. Tahle událost by mohla být vymalovaná v ambitech mezi vyobrazeními různých svatohorských zázraků,“ vzpomíná P. Ivan Kudláček.

Hodinová věž nevydržela. Podle pamětníků stála ještě dva dny jako přízrak nad spáleništěm. Hodiny prý bily i uprostřed plamenů, jakoby volaly o pomoc. Věž byla stržena až v sobotu 29. dubna do dvora.

„Šel jsem si připravovat kázání na odpolední mši svatou. Když tu někdo zvoní u vrat, že prý Svatá Hora hoří. Nefungoval telefon, takže to nemohl nikdo z Příbrami zavolat. Mezitím někdo volal hasiče, kteří se ale nemohli dostat do dvora skrz úzký vjezd,“ vzpomíná jeden z někdejších svatohorských kaplanů P. Petr Jandera.

Během jediné hodiny byly střechy severní části areálu v plamenech, které už olizovaly i baziliku. *„Když jsem tu hrůzu viděl, šla mi hlavou jen střelná modlitba „Maria, pomoz!“ Běželi jsme nad ambit s hasicími přístroji. Viděli jsme rozžhavené trámy nad námi – museli jsme to vzdát. Hrozilo, že bychom se odtamtud nedostali,“* vzpomíná další z pamětníků P. Ivan Kudláček: *„Viděli jsme pak už jen z dálky, jak se střecha sklání a propadá se do našich bytů. “*

Přestože byly škody způsobené ohněm značné, zůstala Svatá Hora zavřená jenom pár dní. Začalo se s opravami. V nich sehrál svou pozitivní roli nový správce areálu Zdeněk Adler, který od 1. června 1972 vystřídal vyčerpaného Karla Olšara.

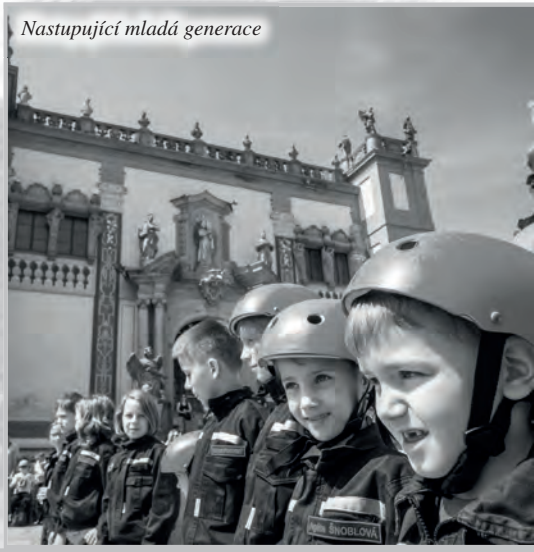

Nastupující mladá generace

Přímí účastníci zásahu před 40 lety byli oceněni

40. výročí požáru Svaté Hory

Krásné ukázky cvičení s žebříky

Adler byl osobností do jisté míry rozporuplnou - na jedné straně ustupoval režimu ve věcech, které už byly pro jiné duchovní nepřijatelné (například byl tajemníkem středočeského Sdružení katolických duchovních Pacem in terris, což bylo komunisty podporované uskupení některých katolických kněží, jež mělo „jménem katolické církve“ zastávat postoje, vyhovující komunistické straně), na straně druhé mu na celém areálu opravdu záleželo.

Při požáru zasahovalo 330 hasičů ze 46 jednotek. Podařilo se jim objekty uhasit navzdory zpočátku chaotickým podmínkám (nedostatek vody, podivuhodná „asistence“ policistů v civilu). Velkou snahu a odvahu projevili požárníci z Třebska. „Vysekali díru ve střeše baziliky, nosili kýble s vodou nahoru na baziliku, hasili již vznikající oheň. Díky jejich preventivnímu zásahu neshořela Svatá Hora celá a nebyl především poškozen chrám,“ vysvětluje P. Stanislav Přibyl. Statečnost prokázal i redemptorista Dominik Fiala, který byl v té době na Svaté Hoře kostelníkem. Ten zajistil milostnou sošku Panny Marie a i on se snažil zabránit rozšíření požáru na baziliku.

Vydána publikace o požáru Svaté Hory

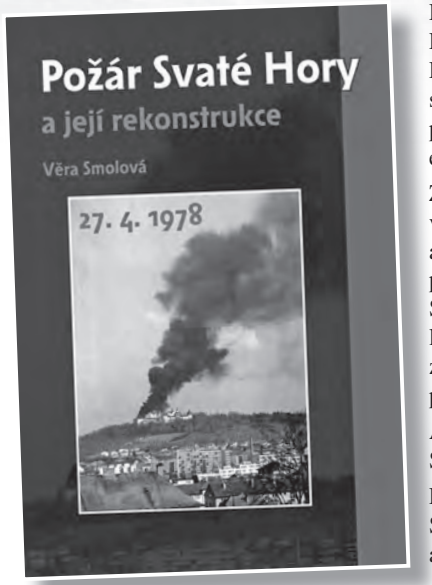

Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora vydala za finanční podpory města Příbram publikaci Požár Svaté Hory 27. 4. 1978 a její rekonstrukce. Knížka o 80 stránkách vychází z textů a fotografií připravených pro stejnojmennou výstavu, která doplnila expozici svatohorského muzea.

Zabývá se situací na Svaté Hoře před požárem, příčinami vzniku požáru, hasebním zásahem, vyšetřováním požáru a také rekonstrukcí Svaté Hory. Je svědectvím o hrdinství profesionálních a dobrovolných hasičů, kteří zachránili Svatou Horu před úplnou zkázou. Vypráví o sounáležitosti lidí, kteří se svými finančními příspěvky a prací svých rukou zasloužili o to, že navzdory mnohým překážkám bylo toto poutní místo zrekonstruováno během pouhých několika let.

Autorem publikace a dramaturgem výstavy je PhDr. Věra Smolová.

Publikace je k dostání ve Svatohorském poutním muzeu, Státním okresním archivu Příbram, infocentru města Příbram a v Pražské ulici v knihkupectví Pistorius a Olšanská s.r.o.

Mgr. Kateřina Jobeková Habrová, Státní okresní archiv Příbram

Pétépácký otčenáš

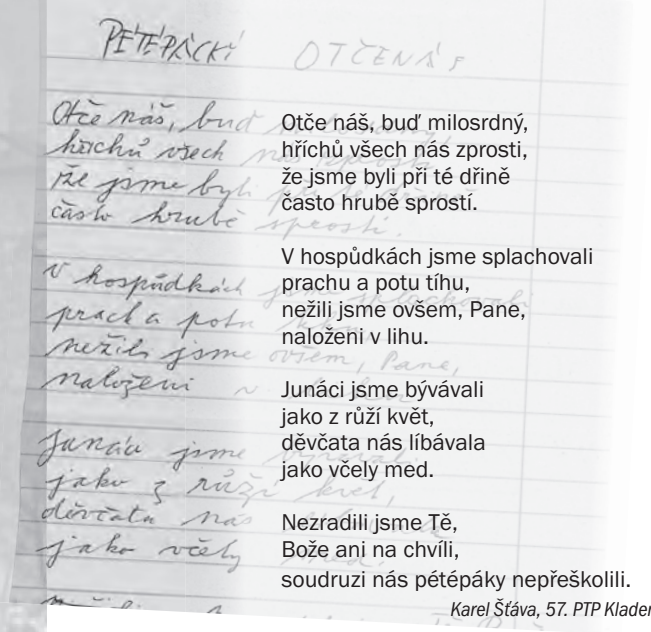

Otče náš, buď milosrdný,
hříchů všech nás zprosti,
že jsme byli při té dřině
často hrubě sprostí.

V hospůdkách jsme splachovali
prachu a potu tíhu,
nežili jsme ovšem, Pane,
naloženi v lihu.

Junáci jsme bývávali
jako z růží květ,
děvčata nás líbávala
jako včely med.

Nezradili jsme Tě,
Bože ani na chvíli,
soudruzi nás pétépáky nepřeškolili.

Karel Šťáva, 57. PTP Kladenský

Každým rokem v květnu se u nás na Svaté Hoře schází členové bývalých PTP k pouti, při níž děkují za Boží pomoc a ochranu v těžkých časech, které prožívali v totalitní době. Nejinak tomu bylo letos. Setkání pétépáků bylo prosyceno radostí ze svobodného prožívání víry. Víra byla koneckonců tím, co jim pomáhalo v jejich nesnázích, jak mnozí mohou potvrdit. Pro nás je to výzva k úvaze o potřebě lidskosti, solidarity a modlitby v těžkých dobách. Pan Karel Šťáva nám zarecitoval modlitbu, kterou pétépáci složili.

Zakončení jubilejního Dvořákova festivalu na Svaté Hoře

Dvořákovo Requiem důstojně zakončilo padesátý ročník Hudebního festivalu Antonína Dvořáka. Ve čtvrtek 7. června večer se svatohorským náměstím rozezněla nádherná hudba jedné z nejimpozantnějších Mistrových skladeb. Pod taktovkou indického dirigenta Debashishe Chaudhuriho vystoupil orchestr PFK – Prague Philharmonia se sólisty Janou Šrejma Kačírkovou, Ester Pavlů, Martinem Gurbalem a Josefem Moravcem, Pražský komorní sbor a spojené příbramské sbory – Vepřekův smíšený sbor a ženský komorní sbor Krásky.

V kulisách barokního areálu si koncert užilo několik stovek nadšených posluchačů.

Foto ze stránek https://www.hfad.cz/

Zprávy ze Svaté Hory

- Ve čtvrtek 26. dubna v 15:30 proběhla **vernisáž výstavy** k 40. výročí požáru Svaté Hory. Výstava je po celý rok 2018 součástí expozice svatohorského poutního muzea.
- K připomenutí této tragické události se konala v sobotu 28. dubna v bazilice **mše svatá**, kterou celebroval P. Stanislav Přibyl. Zúčastnili se jí též zástupci města a hasiči. Na svatohorském náměstí a na parkovišti pod Svatou Horou poté probíhal doprovodný program.

- Emeritní tridentský arcibiskup Mons. Luigi Bressan, biskup z Tridentu, připutoval 30. dubna spolu s potomky italských vysídlenců z Valle di Ledro. **Slavnostní mši svatou ke stému výročí** ukončení 1. světové války slavil v 10 hodin s P. Stanislavem Přibylem, P. Davidem Horáčkem a dalšími ve svatohorské bazilice. Následoval pietní akt u pomníku O. Olivy v ambitech a koncert ledrenských a příbramských hudebních těles.
- V sobotu 12. května se uskutečnila **17. arcidiecézní pouť za duchovní povolání**. Hlavním celebrantem mše svaté v 11 hodin byl pan kardinál Dominik Duka.

- **Pouť bývalých příslušníků PTP** se konala 19. května.
- 25. května se Svatá Hora opět připojila k celostátní akci **Noc kostelů**.
- Letošní **pouť a výroční schůze Matice svatohorské** připadla na sobotu 26. května.
- Tentýž den byla i **Orelská pouť** se mší v 10:30 u Korunovačního oltáře, křížovou cestou a požehnáním.
- 31. května sloužil P. Z. Czendlik mši svatou v rámci **národní poutě organizace Likvidace lepry**. V přednáškovém sále pak následovala beseda.
- **Závěrečný koncert** 50. ročníku Hudebního festivalu Antonína Dvořáka zazněl na svatohorském náměstí večer 7. června.
- **Vigilii 286. výročí korunovace** celebroval 9. června v 19:30 nový pražský biskup Zdeněk Wasserbauer. Letošní slavnost byla zároveň i Hlavní poutí české církevní provincie. Hlavní slavnost v neděli 10. června celebroval kardinál Dominik Duka s českými a moravskými biskupy.
- 15. června se Svatá Hora zapojila do celorepublikového **Festivalu muzejních nocí**.
- V sobotu 16. června se konala arcidiecézní **„Pouť na křídlech pomoci“** (pouť nemocných). Mši svatou sloužil pan kardinál Dominik Duka s P. Stanislawem Gorou.
- Tradiční **pouť řeckokatolíků** byla v sobotu 23. června u Korunovačního oltáře.

- Na konci června odešel ze Svaté Hory **P. Jan Kuník**, který nastoupil do noviciátu v polském městě Lubaszowa.
- V období od dubna do června 2018 navštívily Svatou Horu **poutní výpravy z ČR**: Sudoměřice, Plzeň, Praha, Brno, Vimperk, Volyně, Domažlice, Mrákov.
- **Ze zahraničí** přijeli poutníci z Německa - 5x, Polska - 2x, Španělska, Rakouska - 2x, USA - 2x, Singapuru a Slovinska - 2x.

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2018

21. 5.–25. 5.	Exercicie „Dozrávání k naplnění smyslu života“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860 Kč
14. 6.–17. 6.	Exercicie pro rozvedené i znovu sezdané „Vyrovnávat se s minulostí, žít přítomnost, tvořit budoucnost“	Mons. Aleš Opatrný	1470 Kč
9. 7.–13. 7.	Exercicie „Tváří v tvář problémům moderního světa“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860 Kč
16. 7.–20. 7.	Exercicie „Boží slovo v životě křesťana“	Mons. Josef Žák	1860 Kč
30. 7.–3. 8.	Exercicie „Hledání světla v temnotě lidské bezmoci“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860 Kč
6. 8.–10. 8.	Exercicie „Svoboda v Kristu“	P. Petr Beneš, CSsR	1860 Kč
13. 8.–17. 8.	Exercicie v mlčení pro lidi středního věku	P. Angelo Scarano, S.S.L.	1860 Kč
19. 8.–25. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2840 Kč
3. 9.–7. 9.	Exercicie „Věda a víra–hledání smyslu života“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860 Kč
12. 9.–15. 9.	Exercicie podle sv. Ignáce	P. Josef Čunek, SJ	1470 Kč
16. 9.–19. 9.	Exercicie pro seniory „Těšíte se do nebe?“	Mons. Aleš Opatrný	1470 Kč
20. 9.–23. 9.	Exercicie pro seniory „Těšíte se do nebe?“	Mons. Aleš Opatrný	1470 Kč
8. 10.–12. 10.	Exercicie „Eucharistie zdrojem a vrcholem celého křesť. života“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1860 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večeří v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na http://www.svata-hora.cz. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

16. 6.	Neposkvrněného Srdce P. Marie. Pouť na křídlech pomoci - pro lidi pomáhajících profesí a těch, kterým pomáhají. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00. Mši svatou v 11.00 s udělováním svátosti pomazání nemocných u Korunovačního oltáře celebruje Dominik kardinál Duka. Doprovodný program od 10.00 do 16. 00.
19. 6.	Sv. Jana Nepomuka Neumanna, CSsR. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.
23. 6.	Řeckokatolická pouť. Možnost přijetí svátosti smíření od 9.00, modlitba růžence v 9. 30. Sv. liturgie v 10.30 u Korunovačního oltáře., ve 14.00 Mariánský akathist.
24. 6.	Narození sv. J. Křtitele. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po odpolední mši sv. zpívané nešpory. V 11.00 zazní gregoriánský chorál (Schola Cantorum Pilsensis).
27. 6.	P. Marie, Matky ustavičné pomoci. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.
28. 6.	Bl. ukrajinských mučedníků, CSsR. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.
29. 6.	Sv. Petra a Pavla. Doporučený svátek. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00. Možnost získat plnomocné odpustky.
30. 6.	Bl. Gennaria Sarnelli, CSsR. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.
5. 7.	Sv. Cyrila a Metoděje. Doporučený svátek. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.
15. 7.	Nejsvětějšího Vykupitele. Titulární slavnost kongregace redemptoristů. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po odpolední mši sv. zpívané nešpory.
26. 7.	Sv. Jáchyma a Anny, rodičů P. Marie. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17.00 (dle počasí u venkovního oltáře sv. Jáchyma a Anny).
1. 8.	Sv. Alfonse Maria de Liguori, CSsR. Zakladatele redemptoristů. Mše sv. v 7.00, 9.00 a 17. 00. Možnost získat plnom. odpustky.
2. 8.	Panny Marie Andělské - Porciunkule. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00. Možnost získat plnomocné odpustky.
15. 8.	Nanebevzetí Panny Marie. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00. Možnost získat plnomocné odpustky.
18. 8.	Poutní slavnost - vigilie. Sobotní mše svaté v 7.00, 9.00, 17. 00. Vigilie v 19. 30. Po mši svaté následuje světelný průvod.
19. 8.	Poutní slavnost. Hlavní mše svatá v 9.00, celebruje mons. Tomáš Holub, biskup plzeňský. Hudba při mši (pouť chrámových sborů a zpěváků): S. Jelínek - Mešní proprium. Ostatní bohoslužby v 7.30, 11.00 a 15. 30. Po odpolední mši sv. zpívané nešpory. Možnost získat plnomocné odpustky.
25. 8.	Bl. Metoděje Dominika Trčky, CSsR. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.
27. 8.	344. výročí posvěcení baziliky. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00. Možnost získat plnomocné odpustky.
1. 9.	Pouť bývalých svatohorských vokalistů, trubačů a ministrantů. Mše sv. v 9.00 v basilice. Další mše svaté v 7.00 a 17. 00.
8. 9.	Narození P. Marie. Příbramská svatohorská šalmaj (svatohorské náměstí 10.00–23.00). Současně Běh hasičů do svatohorských schodů. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.
15. 9.	Panny Marie Bolestné. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00. Hudba při mši sv. v 17.00: skladby M.- A. Charpentiera.
26. 9.	Bl. Kašpara Stangassingera, CSsR. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.
28. 9.	Sv. Václava. Doporučený svátek. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00. Den věží a rozhleden. Výstup na věž zvonice se 4pohledem Pohádkového království.
30. 9.	26. neděle v mezidobí. Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po odpolední mši sv. zpívané nešpory. V 11.00 zazní gregoriánský chorál (Schola Cantorum Pilsensis).
5. 10.	Bl. Františka Xaverského Seelose, CSsR. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.
16. 10.	Sv. Gerarda Majelly, CSsR. Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17. 00.

Nedělní varhanní půlhodinky	
20. 5.	Jiřina Dvořáková
27. 5.	Jürgen Essl
3. 6.	Radek Rejšek
10. 6.	Jiřina Dvořáková
17. 6.	Jaroslav Tůma
24. 6.	Miroslav Pšenička
1. 7.	Jiřina Dvořáková
8. 7.	Pavel Šmolík
15. 7.	Marie Zahrádková
22. 7.	Pavel Šmolík
29. 7.	Pavel Šmolík
5. 8.	Pavel Šmolík
12. 8.	Veronika Hudobivnik
19. 8.	Marie Pochopová
26. 8.	Jaroslav Tůma
2. 9.	Jaroslav Tůma
9. 9.	M. Zahrádková, J. Essl
16. 9.	Přemysl Kšica
23. 9.	Jiřina Dvořáková
30. 9.	Radek Rejšek

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle	Areál otevřen 6.30–17.00 Mše svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání Po odpolední mši svaté jsou zpívané nešpory. Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky
Pondělí - sobota	Areál otevřen 6.30–18.00 Mše svaté v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností) Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00
Ve čtvrtek	Po odpolední mši svaté půlhodinová adorace
V pátek	Mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské
V sobotu	Po mši svaté v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na www.svata-hora.cz, nebo je předat osobně v sakristii
V postní době	V pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta
V květnu	Denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svaté májová pobožnost s katechezí
Svátost smíření	Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli Zpovědní služba v bazilice po–so půl hodiny před každou mší svatou Dále 10.00–11.00 a 16.00–17.00. V neděli před každou mší svatou
Schody	Svatohorské schody otevřeny 8.00–17.00 (v zimě jen do 15.30)

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00–12.00; 13.00–15.30

V případě nutnosti je možné se nepřetržitě obracet na duchovní správu na tel: 731 619 668

Svatohorské poutní muzeum, průvodcovská služba a prodejna

Odpovědná osoba: Martina Jechortová.

Kontakt: +420 731 619 800, +420 318 429 943, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz

E-shop: http://shop.svata-hora.cz

Otevírací doba: neděle: I. – XII: 9.00–17.00 • pondělí – sobota: I.–V. & IX.–XII: 9.00–16.00 • V.–VIII.: 9.00–17.00

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách prodejny, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou.
Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídka areálu s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice.

Prohlídka nové expozice muzea. Každý den v otevírací době prodejny.

Prohlídka nově zrekonstruovaných sklepních prostor a zvonice. Prohlídky jsou možné ve vybraných termínech/po domluvě.

Nové aktivity na Svaté Hoře Vám nabízíme díky projektu, který je spolufinancován Evropskou unií v rámci IOP Projekt CZ.1.06/5. 1. 00/24.09583
„Příbram - Svatá Hora - vzorová obnova poutního areálu“

INTEGROVANÝ OPERAČNÍ PROGRAM
EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
ŠANCE PRO VÁŠ ROZVOJ
MINISTERSTVO PRO MÍSTNÍ ROZVOJ ČR

Svatá Hora Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925,
e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: http://www.svata-hora.cz, PDA: http://www.svata-hora.cz/pda.
Od roku 2017 vychází 4x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar
(náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.
Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje PostServis.

Bankovní spojení Česká spořitelna, a. s, č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Rozestavěný postament (spodní díl) varhanní skříně na kůru baziliky. Vlevo pohled dovnitř skříně.